

Δέν εἶναι γήπεδο! Δέν εἶναι ἀγορά. Δέν εἶναι θέατρο. Δέν εἶναι κέντρο διασκεδάσεως. Δέν εἶναι συγκέντρωσις φιλικῆς παρέας. Δέν εἶναι συνάντησις φίλων καί γνωστῶν. Εἶναι σύναξις πιστῶν. Πρόκειται γιά τό Ναό, πού συνάγονται οἱ ὀρθόδοξοι. Εἶναι ὁ τόπος τῆς λατρείας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού «ὁμοθυμαδόν», «έν ἐνίστόματικάί μιὰ καρδίᾳ» ἀναπέμπονται δεήσεις καί ἰκεσίες πρός τόν φιλόθεο Θεό. Εἶναι ὁ φοβερός τόπος τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, πού ὁ «δὶ ἡμᾶς σταυρωθεῖς» «προσφέρει καί προσφέρεται». Εἶναι «ὁ οἶκος προσευχῆς», πού δέν μπορεῖ νά μεταβάλλεται σέ «οἶκο ἐμπορίου», κουβέντας καί κοσμικῆς συμπεριφορᾶς.

Ὁ χῶρος τοῦ Ἀχώρητου Θεοῦ, ὁ χῶρος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν πιστῶν, ἀπαιτεῖ σιγή, προσοχή καί εὐλάβεια. Ὁ λόγος τοῦ λειτουργοῦ γιά τήν προσέλευσι στήθεῖα Κοινωνία, ἰσχύει καί γιά τήν εἰσοδευτική μας προσέλευσι (τήν εἴσοδό μας στό Ναό): «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε». Ὁ Χερουβικὸς ὕμνος, πού πρέπει νά ψάλλεται σεμνά καί κατανυκτικά, μιλάει σέ πληθυντικὸ ἀριθμό. Προτρεπόμεθα ὅλοι ν' ἀφήσουμετά πάντα, καί κινήσεις ἄσκοπες στό χῶρο τοῦ Ναοῦ καί συζητήσεις ἄσχετες, καί φροντίδες ποικίλες (ἀκόμα καί γιά λειτουργικῆς ὑπηρεσίας...) καί λογισμούς κοσμικούς. Ὅλα τ' ἀφήνουμε ἔξω ἀπό τήν ἐξώθυρα, κάτω ἀπό τὰ σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ, καί ἀφοσιωνόμεθα στήν ὑποδοχή τοῦ «Βασιλέως τῶν ὅλων»: «Πάσαν νῦν βιωτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι».

Ἡ ἱερὴ καί ἀγγελικὴ προσταγή τοῦ λειτουργοῦ, ἀπευθύνεται σέ ὅλους τοὺς ἐκκλησιαζομένους: «Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου! Πρόσχωμεν τήν ἁγίαν ἀναφοράν, ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Δέν μπορεῖ νά ἐκφωνῆται τό «Στῶμεν καλῶς...» καί ἐκείνη τῆ στιγμή νά περιφέρονται μερικοὶ εἴτε στόν κυρίως Ναό εἴτε στό ἱερό Βῆμα! Οὔτε ἐπιτρέπεται ἐκείνη τῆ στιγμή νά κάθωνται (ἐξαιροῦνται βεβαίως οἱ ὑπέργηροι καί οἱ ἀνάπηροι).

Ἡ λειτουργοῦσα Ἐκκλησία, δέεται γιά ὅσους μπαίνουν στό Ναό, ὄχι γιά ἄλλο λόγο, παρά μόνο γιατί πιστεύουν καί γιατί θέλουν μέ εὐλάβεια νά λατρεύσουν τόν Κύριο, νά ἐνωθοῦν μαζί Του, νά ζήσουν προκαταβολικὰ τῆ βασιλεία τοῦ Θεοῦ: «ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐπισημαίνει ὅτι στό Ναό

δέν λέγονται λόγια ανθρώπινα, αλλά μιλάει ὁ Οὐρανός καί γι' αὐτό εἰσερχόμεθα μέ φόβο καί στεκόμεθα μέ εὐλάβεια: «Εἰ ἀρχόντων αὐτοῖς διαλεγομένων οὐκ ἀνέχονται ἔξω προσέχειν,

«Ἄν συνωμιλοῦσαν μερικοί χριστιανοί μέ ἄρχοντες ἐπίγειους, δέν θά τολμοῦσαν νά προσέχουν ἄλλοῦ. Πολύ περισσότερο τώρα, πού συνομιλοῦν μέ τόν Θεό. Ἐμεῖς, ἀγαπητοί, οἱ ἱερεῖς, εἴμαστε ἀπλῶς ὑπηρέτες. Δέν λέμε τά δικά μας, ἀλλά τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Καθημερινά στήν Ἐκκλησία διαβάζονται ἐπιστολές τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι ἐπιστολές, πού τίς ἔστειλε ὁ Θεός. Ἄς μπαίνουμε, λοιπόν, στήν Ἐκκλησία μέ τή δέουσα τιμή καί εὐλάβεια καί ἄς ἀκοῦμε μέ προσοχή τά λεγόμενα.

Δυστυχῶς, ἡ πραγματικότητα σέ πολλούς Ναούς, δέν φανερώνει ἀνθρώπους προσευχομένους καί προσέχοντας, ἀλλά τύπους ἀπρόσεκτους, ἄτακτους, θορυβοῦντες, ἐνοχλοῦντες, κάποτε καί ἀσεβοῦντες. Καί ἄν αὐτοί ἦσαν μικρά παιδιά, ἢ ἐκτάκτως (κομηῆτες!) εὐρισκόμενοι (λόγω π.χ. μνημοσύνου...) θά ὑπῆρχε κάποια δικαιολογία. Τό κακό εἶναι, ὅτι οἱ ἀτακτοῦντες εἶναι ἀπό τόν κύκλο τῶν λεγομένων... συνεργατῶν τοῦ ἱερέως!

Μιά ὁμάδα συνδεομένων μέ τό Ναό, φίλων τῶν πρεσβυτέρων, ἔχουν ἐξοικειωθῆ ἐπικίνδυνα μέ τά «θεία» καί τόν ἱερό χῶρο. Εἶναι σχεδόν σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες περιφερόμενοι! Ἔχουν πάρει θάρρος! Ἀφόβως διασχίζουν τό Ναό γιά νά μποῦν στό Ἱερό! Μετά ἀπό λίγο βγαίνουν ἀπό τό Ἱερό, πηγαίνουν μέχρι τό παγκάρι, κουβεντιάζουν μέ τούς ἄλλους ἐπιτρόπους ἢ τίς ἐπιτρόπισσες! Πολλές φορές βγαίνουν καί ἀποτήν Ἐκκλησία, κι ὕστερα ξαναμπαίνουν. Παριστάνουν τά ἀφεντικά τοῦ Ναοῦ! Κινοῦνται ἀτάκτως, θά λέγαμε, πηγαινοέρχονται «σούρτα - φέρτα»! Καί ἄλλοι «κουμαντάρουν» τά πράγματα μέσα στό Ἱερό! Δέν μποροῦν νά σταθοῦν μέ εὐλάβεια οὔτε κατά τίς ἱερώτερες στιγμές. Συζητοῦν μέ ἄλλους, πού κι αὐτοί, κακῶς βρίσκονται στό Ἱερό.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηροῦνται καί μέ γυναῖκες, πού θεωροῦν «τσιφλίκι» τους τό Ναό. Μπορεῖ νά λέγωνται «κυρίες τοῦ φιλοπτώχου» ἢ νεωκόρισσες ἢ «κυρίες τοῦ συσιτίου»! Γενικῶς ὑπάρχει μιά ὁμάδα, ὄχι βεβαίως σέ ὅλους τούς Ναούς, πού θά τούς ὀνομάζαμε «παρατρεχάμενους». Εἶναι κρίμα!

τούς εισερχομένους. Για όλους ισχύει ο λόγος του Παύλου: «Λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας· καὶ γὰρ ὁ Θεὸς πῦρ καταναλίσκον» (Ἑβρ. ιβ' 28).

Οἱ κυρίες τοῦ φιλοπτώχου ἄς βρίσκωνται μαζί μέ τίς λοιπές γυναῖκες, ἐκκλησιαζόμενες καὶ προσευχόμενες, καὶ ὄχι ἐπιδεικνυόμενες! Εἶναι ἀταξία τὴν ὥρα τῆς λατρείας νά πουλᾶνε «λαχνούς» ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ἢ νά γράφουν χαρτιά γιά μνημόνευσι! Παραγγέλλει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Στέλλεσθαι ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν» (Β' Θεσ. γ' 6).

Στό ἱερό Βῆμα κανένας λαϊκός! Δέν χρειάζεται! Ὁ λειτουργός μπορεῖ καὶ μόνος του ν' ἀνάψη τό θυμίαμα καὶ νά ἐτοιμάσῃ τό «ζέον». Ὅσο γιά τό ἀντίδωρο, ἄς τεμαχίζεται σέ ἄλλο χῶρο. Καὶ φυσικά τό ἀντι-δῶρο δίδεται χωρὶς διακρίσεις, ὅπως καὶ τό ΔΩΡΟ! Κοροϊδεύουμε τούς πιστοὺς μέ τὰ λεγόμενα «ὑψῶματα» καὶ τὰ τυλιγμένα ἀντίδωρα!

Ὅλα κατὰ τάξιν. «Στῶμεν εὐλαβῶς»! Δέν εἶναι λέσχη φίλων ἢ Ἐκκλησία!

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς πλησίασαν κάποτε καλοπροαίρετα. Ἀλλά εἶτε διότι δέν κατηγήθησαν καταλλήλως, εἶτε διότι ἐξοικειώθηκαν πολὺ, ἀπὸ διάκονοι μετεβλήθησαν σέ ἐνοχλητικούς «κουμανταδόρους».

Συγκεκριμένα: Οἱ ἐπίτροποι ἄς μὴ στέκουν στό παγκάρι ὡς... ἐπιθεωρητές! Ἄς στέκουν μέ τούς λοιποὺς ἐκκλησιαζομένους, ὥστε νά μποροῦν καὶ αὐτοὶ νά προσεύχωνται. Ἕνας μόνο, ἐκ περιτροπῆς, ἄς στέκη διακριτικά γιά νά διευκολύνη

<http://www.theology.gr>